

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Horákové a soudkyň JUDr. Blanky Chvojové a JUDr. Ivy Suneghové v právní věci žalobce: **Městská část Praha – Lipence**, K Obci 47, Praha 5, zast. JUDr. Alešem Zemanem, advokátem v Praze 2, Svobodova 7, proti žalovanému: **EKOSPOL, a.s.**, se sídlem Praha 7, Dukelských hrdinů 19, o **zaplacení částky 924.000,-Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 3. května 2007, č.j. 10 C 288/2003-95,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku o věci samé **m ě n í** tak, že se žaloba o zaplacení částky 924.000,- Kč s příslušenstvím **z a m í t á**.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech řízení před soudy obou stupňů 36.960,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni 924.000,-Kč s příslušenstvím a na nákladech řízení 362.218, 50 Kč, vše do 3 dnů od právní moci rozsudku. Takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobkyně domáhala náhrady škody, která jí byla způsobena tím, že žalovaný na základě smlouvy o dílo na biologickou čistírnu odpadních vod předal pouze částečné plnění o poloviční kapacitě, takže sama musela čistírnu odpadních vod nechat později dostavět jinou firmou za cenu, která představuje žalovanou částku. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby , neboť nárok pokládal za promlčený. Krom toho namítal, že dluh nevznikl,

neboť mezi účastníky došlo k dohodě o částečném plnění s ohledem na to, že měl proti žalobkyni nárok na penále vyplývající z platební nezádně žalobkyně, která proplácela vystavené faktury s prodlením a nebyla schopna hradit vzniklé úroky z prodlení. Proto obě smluvní strany respektovaly vybavení čističky odpadních vod zařízením o menší kapacitě bez změny ceny díla.

Soud I. stupně vázán právním názorem odvolacího soudu vyjádřeným ve zrušovacím usnesení ze dne 25. října 2006 čj. 11 Co 313/2006-74, že pokud se jedná o náhradu škody, není nárok podle § 397 a 398 obch. zák. promlčen, zabýval se dalšími podmínkami vzniku práva na náhradu škody v požadované výši. Vycházel ze zjištění, že účastníci uzavřeli smlouvu o dílo včetně dodatků, jejímž předmětem byla biologická čistírna odpadních vod (ČOV) s kapacitou 2500 EO za sjednanou cenu 83,5 mil. Kč. Žalovaný v průběhu stavby postupně vystavoval faktury, které žalobkyně vesměs se zpožděním proplácela. Dílo bylo předáno 16. 12. 1996 a stavba byla kolaudována 30. 7. 1998 s kapacitou 1250 EO, kterou zajišťovala jedna linka ČOV. Česká inspekce životního prostředí Praha při revizi ČOV v červnu 2000 zjistila, že čistírna má nedostatečnou kapacitu. Žalobkyně proto dopisem ze dne 24. 5. 2001 žádala žalovaného o odstranění nedodělků spočívajícího v předání díla o poloviční kapacitě. Žalovaný svým dopisem ze dne 21.9.2000 sdělil, že je ochoten zajistit vybavení druhé nadržte technologií, avšak na základě dodatku ke smlouvě o dílo a za úhradu. Žalobkyně mu oznámila dopisem ze dne 29. 6. 2001, že si dodanou technologii objedná sama a výdaje uplatní vůči němu. Náklady na dovybavení čistírny činily 924.000,- Kč, což byla cena, kterou žalobkyně na základě smlouvy o dílo na technologické vystrojení druhé nadržte ČOV zaplatila 1. Vodohospodářské, spol. s r.o. Na základě těchto zjištění došel soud I. stupně k závěru, že žalovaný porušil smlouvu o dílo uzavřenou se žalobkyní tím, že dodal dílo o menší kapacitě, než jaká byla písemně dohodnuta, přičemž podle § 272 odst. 2 obchodního zákoníku nedošlo k písemné změně smlouvy. Dovedil, že v důsledku toho žalované vznikla škoda ve smyslu § 380 obchodního zákoníku, podle něhož se za škodu považuje újma, která poškozené straně vznikla tím, že musela vynaložit náklady v důsledku porušení povinnosti druhé strany. Žalovaný přitom porušil závazkový vztah a je podle § 373 obchodního zákoníku povinen nahradit tím způsobenou škodu druhé straně. Žalobkyně prokázala, že v důsledku porušení smlouvy žalovaným musela vynaložit dalších 924.000,- Kč jiné firmě, která dokončila dílo namísto žalovaného. Z těchto důvodů žalobě vyhověl a a nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolání, ve kterém soudu I. stupně vytýkal, že neobjasnil, zda se účastníci dohodli, že dílo bude dokončeno později, nebo zda se žalobkyně spokojila s částečným plněním s ohledem na existenci svého dluhu vůči němu z titulu opožděně provedených plateb. Namísto toho pouze s odkazem na ust. § 367 obchodního zákoníku kvalifikoval jeho jednání, spočívající v předání ČOV v poloviční kapacitě, jako jednání dlužníka v prodlení, který porušil povinnost ze závazkového vztahu, čímž automaticky vznikl nárok žalobkyně na náhradu škody. Přitom nevzal v úvahu, že žalobkyně o neúplném plnění věděla od samého počátku, tj. od 16. 12. 1996, kdy dílo písemně převzala jako dílo úplné bez požadavků na další plnění. Sám měl vůči žalobkyni k datu převzetí díla pohledávku v částce 808.420,- Kč z titulu úroků z prodlení za opožděně provedené platby. Poukázal na kogentní ustanovení § 324 odst. 3 obch. zák. s tím, že pokud částečné plnění neodporuje povaze závazku nebo jeho hospodářskému účelu vyjádřenému ve smlouvě o dílo, pak i částečné plnění lze maximálně kvalifikovat jako určitý druh vadného plnění. I když žalobkyně dílo převzala, pak jeho závazek řádně provést dílo tvá i nadále. Obsah závazku se mění tak, že odpovídá nárokům objednatele vzniklým z vadného plnění. Podle § 564 obch. zák. platí při vadách díla přiměřeně vedle jiných i § 436 obch. zák., z něhož vyplývá, že

žalobkyně mohla požadovat jednak odstranění vady (tj. dostrojení chybějící kapacity ČOV), nebo přiměřenou slevu z ceny, případně mohla od smlouvy i odstoupit. Odstoupit mohla i podle § 367 obch. zák. pro jeho prodlení s plněním povinnosti ze závazkového vztahu. Žalobkyně však ani jeden z těchto případných nároků neuplatnila. Případný nárok na slevu z ceny díla by odpovídal rozdíl mezi hodnotou, kterou by dílo mělo bez vady, a hodnotou, kterou má dílo předané. Pokud žalobkyně cenu díla zaplatila celou, pak by maximálně mohla požadovat její vrácení do výše uplatněné slevy. Případná sleva z ceny díla však v žádném případě nekorresponduje s částkou žalobkyní uplatněnou jako náhrada škody. Dále poukázal na § 440 odst. 2 obch. zák., podle něhož uspokojení, kterého lze dosáhnout uplatněním některého z nároků z vad díla, nelze dosáhnout uplatněním nároku z jiného právního důvodu. Obchodní zákoník ani neumožňuje, aby žalobkyně bez dohody s ním sama odstranila nebo nechala odstranit vady díla. Takový postup je možný, jen pokud se na tom strany dohodnou nebo pokud by objednatel uplatnil právo na slevu z ceny nebo odstoupil ze smlouvy. Na náhradu škody z titulu majetkové újmy v důsledku platby třetí osobě za dodávku chybějící části díla, nemá žalobkyně vůbec nárok, neboť neprokázala ani vznik a výši této „jiné škody“, stejně tak jako celkovou výši údajné škody. Konečně dále trval na své původní námitce, že nárok je promlčen. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobu zamítl.

Odvolací soud po zjištění, že žalovaný uplatňuje odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř., přezkoumal napadený rozsudek i předcházející řízení podle § 212 a § 212a o.s.ř. a shledal, že odvolání je důvodné.

Soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, který mu umožnil správně zjistit skutkový stav věci, a věc po právní stránce však nesprávně posoudil. Odvolací soud ve svém předchozím zrušovacím usnesení, čj. 11 Co 313/2006 ze dne 25 října 2006, dovedl, že pokud by se jednalo o náhradu škody, nebyl by nárok promlčen, a uložil přitom soudu I. stupně, aby se meritorně zabýval otázkou vzniku a výše škody a event. odpovědnosti žalovaného za tuto škodu. Soud I. stupně při nedostatku písemné změny smlouvy o dílo hodnotil předání čističky odpadních vod o poloviční kapacitě, jako porušení závazkového vztahu ze strany žalovaného a z toho dovedl i jeho odpovědnost za vznik škody ve smyslu § 380 obchodního zákoníku. Z provedeného dokazování je nesporné, že žalobce na základě smlouvy o dílo převzal částečné plnění. V tom případě byl stranám rozsah předaného díla znám, částečné plnění neodporovalo povaze závazku ani jeho hospodářskému účelu vyjádřenému ve smlouvě o dílo, a částečné plnění bylo možno kvalifikovat jako určitý druh vadného plnění. V tom případě mohla žalobkyně za použití § 564 obch. zák. uplatnit některý z nároků podle § 436 obch. zák., tedy odstranění vady doplněním chybějící kapacity ČOV nebo přiměřenou slevu z ceny, případně mohla od smlouvy i odstoupit. Podle § 324 odst. 3 obch. zák. závazek žalovaného, za situace, kdy nebylo písemně dohodnuto nic jiného, trval v původním rozsahu. I z toho vyplývá, že se žalobkyně mohla domáhat splnění závazku, tedy dokončení díla v původně dohodnutém rozsahu. Žalobkyně však žádný z těchto nároků neuplatnila. Přestože podle § 440 odst. 2 obch. zák. uspokojení, kterého lze dosáhnout uplatněním některého z nároků z vad díla, nelze dosáhnout uplatněním nároku z jiného právního důvodu, tedy ani z titulu náhrady škody ani z titulu bezdůvodného obohacení. (Pokud by se nejednalo o nárok z vadného plnění, pak žalovanému tím, že předal dílo v menším rozsahu, než za jaký bylo zapláceno, vzniklo bezdůvodné obohacení v rozsahu zaplacené a nedodané části díla, jehož vydání se mohl žalobce domáhat, příp. se mohl domáhat i vrácení ceny díla odpovídající neprovedenému dílu). Skutečnost, že si žalobce nechal zhotovit zbývající část díla jiným subjektem, není škodou tak, jak ji vykládá občanský zákoník, neboť žalobce za vynaložené prostředky získal dokončené dílo. S ohledem na to, že

neexistuje škoda, chybí i základní předpoklad odpovědnost za škodu, kterým žalobce odůvodňuje svou žalobu o její náhradu. Návrhu proto nelze vyhovět.

Z těchto důvodů odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovujícím výroku o věci samé podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil a žalobu zamítl.

O nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř. a § 142 odst. 1 tak, že žalovanému, který měl v řízení úspěch, přiznal právo na náhradu těchto nákladů, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku z podaného odvolání. Před soudem I. stupně žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **j e m o ž n o** podat dovolání do 2 měsíců ode dne doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 7.

V Praze dne 28. listopadu 2007

JUDr. Helena Horáková
předsedkyně senátu

